

HODNOTA LIDSKÉ DUŠE

CECIL duCILLE

(Internetové vysílání z Turska, červenec 2009)

Přátelé a bratří, zdravíme vás ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. Děkujeme vám, že nás posloucháte, ať už jste v této chvíli kdekoli. My tu máme zrovna večer, jinde máte možná den. Modlíme se k Bohu, abychom všichni byli jednoho hlasu, aby vycházelo stejné Boží slovo z Božího srdce. Věříme, že všemohoucí Bůh posílá své zvláštní slovo tomuto zvláštnímu lidu v tomto čase, kdy naslouchá. Proto vás prosíme, abyste naladili svá srdce k tomu, co Bůh v této chvíli říká.

Přišlo mi Boží slovo o kráse a úžasnosti lidské duše. Co by člověk dal jako protihodnotu své vlastní duše, za co by ji vyměnil? Co je v životě, v čase, ve věčnosti, kdekoli chcete, co by člověk dal výměnou za svoji duši? Přečtu vám to z Písma, z Matouše 16:25-26:

„Nebo kdož by chtěl duši svou zachovati, ztratit' ji; kdož by pak ztratil duši svou pro mne, nalezneť ji. Nebo co jest platno člověku, by pak všecken svět získal, a své duši uškodil? Aneb kterou dá člověk odměnu za duši svou?“

Je to úžasná, zvláštní otázka, kterou nám Bůh pokládá. Máme se vážně zamyslet nad tím, co bychom dali za vlastní duši. Víte, když si jdete něco koupit do obchodu, dáváte za věci, které chcete, peníze, každá věc má svou cenu. Jakou cenovkou byste označili svou duši? A je-li vaše duše neocenitelná, pokud má tak nezměrnou hodnotu, proč se zdá, že tolik věcí ve svých životech upřednostňujeme před úsilím o obohacení a vysvobození duše člověka?

Když pomyslíme na lidskou duši, většinou uvažujeme nad myslí, city, vůlí a touhami. Ale Bůh jde ještě dál, je ještě něco většího než mysl, většího než vůle, většího než touhy, city – a to jednotka, bytost, kterou Bůh stvořil, aby Bohu sloužila a byla věčná. Jinými slovy, smrt duše neexistuje, protože duše bude žít buď v pekle, nebo s Bohem v nebi. Není žádná neutrální půda, žádné místo, o kterém by si mohl člověk říct: Hm, s Bohem se asi úplně nesrovnám, ale mohl bych žít v takové zemi nikoho,

v očistcové zóně mezi nebem a peklem. Žádný očištec není! Je peklo a je nebe. A všemohoucí Bůh po nás chce, abychom si začali uvědomovat cenu, kterou On, Bůh, ocenil lidskou duši. Písmo říká, že nás učinil o málo menší než anděly a korunoval nás ctí a slávou. Jakou slávou? Jakou ctí? Slyšeli jsme, že Ježíš řekl Otcí... Přečtu vám to, než pokročíme dále. Žalm 8:4-7:

„Když spatřuji nebesa tvá, dílo prstů tvých, měsíc a hvězdy, kteréž jsi tak upevnil, říkám: Co jest člověk, že jsi naň pamětliv, a syn člověka, že jej navštívuješ? Nebo učinil jsi ho málo menšího andělů, slávou a ctí korunoval jsi jej. Pánem jsi ho učinil nad dílem rukou svých, všechno jsi podložil pod nohy jeho.“

Jde o to, že všemohoucí Bůh učinil bytost o málo menší než anděly v tom smyslu, že je schopná pádu a přivázaná k zemi. Andělé nejsou vázání k zemi. Mohou cestovat Božími galaxiemi, na různých frekvencích a místech, které člověk ani nedokáže pojmout. Ale Písmo říká: „Korunoval jsi jej ctí a slávou.“ Jakou ctí a slávou? Podívejte se se mnou do sedmnácté kapitoly Janova evangelia. V pátém verši Ježíš učinil zvláštní prohlášení:

„A nyní oslaviž ty mne, Otče, u sebe samého, slávou, kterouž jsem měl u tebe, prve nežli svět byl.“

O čem to mluví? Nebyl svět, nebylo Slunce ani Měsíc, žádné hvězdy, nebylo nic a Otec a Ježíš řekli: „Bud' světlo!“ – a bylo světlo. Řekli: „Bud' Slunce!“ – a bylo Slunce. „Bud' Země!“ – a byla Země, Jupiter, Mars... „Bud'te hvězdy!“ – a byly. My bychom řekli z ničeho, ale Bůh tomu samozřejmě tak neříkal, protože nebeské nic je větší než dobro, které máme zde, než realita těchto židlí a stolů. Vůbec se to nedá srovnat s nebeskou realitou, protože my nežijeme v realitě, je to jen iluze. Stačí na stole rozdělat ohýnek, a zbude vám hromádka popela. Ale nemůžete podpálit Boží realitu a zredukovat ji na popel. Realita, která učinila to, co my nazýváme realitou, je Boží podstata. Říká: „Budiž!“ – a bylo. Sláva, o níž mluvíme, přesahuje lidské chápání. Nedokážeme pojmout, co přimělo Slunce k existenci, když Ježíš řekl: „Budiž!“ Amen. A tak nám Bůh říká, a to je nejvíc překvapující, že Ježíš říká Otcí: „Dej mi nyní zpět slávu, kterou jsem měl u Tebe, když jsem řekl: ‚Bud' Slunce, Jupiter, Mars, Země,‘ a ony začaly existovat. ‚Ať jsou na nebi hvězdy!‘ – a byly. Realita toho je, že chci stejnou slávu, kterou jsem použil při stvoření, když jsem

tvořil Slunce, Měsíc a hvězdy.“ A pak ve 22. verši řekl něco zvláštního – samozřejmě, že Bůh věděl, co udělá, ale je to úžasné, že říká:

„A já slávu, kterouž jsi mi dal...“ – to znamená, že mezi veršem 5 a 22 všemohoucí Bůh vrátil Ježíši tu moc, kterou měl při stvoření. *„A já slávu, kterouž jsi mi dal, dal jsem jim, aby byli jedno, jakož i my jedno jsme.“*

To je naprosto mimo naše chápání reality. Bůh říká, že slávu, kterou měl, kterou použil ke stvoření galaxií a světa, že tuto slávu dal nám, lidem. *„Co jest člověk, že jsi naň pamětliv?“* Žalmista se ptá: *„Co je člověk?“* Tak si myslím, že dnes přisuzujeme své duši příliš malou hodnotu, protože člověk je duše. Amen. A když přemýšlíme nad tím, co Bůh stvořil a dal nám, měli bychom s větší opatrností zacházet se samou myšlenkou života. Protože Bůh říká, že duše je cennější než celý svět. Celý svět se nevyrovná lidské duši. Amen. Takže lidská duše má kapacitu, která přesahuje naše chápání. Neuvědomujeme si velikost slávy všemohoucího Boha, kterou do nás vložil. Můj Bože, musím činit pokání, že nemám ani ponětí, jak slavného a dobrého Boha máme a čím ve skutečnosti jsme.

Dobrá, pojďme se na to podívat podrobněji. Bůh říká o ceně lidské duše: *„Co byste dali výměnou za svou duši?“* Podívejme se, za co lidé vydávají své duše. Někdo chce bezpečí a pracuje dnem i nocí, aby získal nějaký užitek, jmění a zabezpečení v bance, pojištění. Přitom všechno to smetí jednou pomine a ten člověk bude shledán nahým. Nahá duše před Bohem. Halelujah. Bůh nás žádá: *„Zhodnoťte svou duši, přiznejte jí hodnotu, protože je vskutku nevyčíslitelná.“* Nejsem si jist, zda mi rozumíte. Nehledě na to, jak oceníme svou duši, Bůh říká, že duše člověka je nezaplatitelná. Co dá člověk za svou duši? Poklady světa nejsou víc než smetí. Matouš 6:19-20:

„Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdežto mol a rez kazí, a kdežto zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdežto ani mol ani rez kazí, a kdežto zloději nevykopávají ani kradou.“

Mluvíme o věcech, které máme. O vzácném daru všemohoucího Boha, o němž nám říká: *„Považujte ho za vzácný. Mějte ho za vzácnost.“* Učedníci se ptali Ježíše: *„Kdo je největší v Božím království?“* A On vzal malé dítě a řekl: *„Každý, kdo přijde jako toto malé dítě, bude největší v království.“* Přečtěme si to v Matoušovi 18:3-4:

„V ten čas přistoupili učedníci k Ježíšovi, řkouce: Kdo pak jest větší v království nebeském?“

Umíte si to představit? Uvažovali v termínech pozemských království, kde existují knížata a kněžny a jeden je větší než jiný.

„A zavolav Ježíš pacholete, postavil je uprostřed nich, a řekl: Amen pravím vám: Neobráťte-li se a nebudete-li jako pacholátka, nikoli nevejdete do království nebeského. Protož kdož by se koli ponížil jako pacholátka toto, tenť jest větší v království nebeském.“

Co to říká? Říká vám, že máte být jako děťátko, které musíte krmit, oblékat, sehnat mu postýlku, musíte je zaopatřit po všech stránkách; dítě si hraje a je šťastné, nají se a jde spát. ☺ Jinými slovy, musíme přestat skládat poklady pro vlastní potřebu, protože život se neskládá z hojnosti věcí, které člověk vlastní, ale z něčeho většího v nebesích, z obdarování, které Bůh do člověka vložil.

Písmo mluví o ztracené duši. V Lukášovi v 15. kapitole čteme o ženě, která ztratila minci. Pojdme si to podobenství přečíst. Začneme ale ještě o kus dříve, u devadesáti devíti ovcí, od verše 3:

„I pověděl jim podobenství toto, rka: Kdyby někdo z vás měl sto ovec, a ztratil by jednu z nich, zdaliž by nenechal devadesáti devíti na poušti, a nešel k té, kteráž zahynula, až by i našel ji? A nalezna, jistě by ji vložil na ramena svá s radostí. A přijda domů, svolal by přátely a sousedy, rka jim: Spolu radujte se se mnou, neb jsem našel ovci svou, kteráž byla zahynula. Pravímť vám, že tak jest radost v nebi...“ (Slyšíte? Nebe nás sleduje, dává pozor na to, co děláme.) „...nad jedním hříšníkem pokání činícím větší, nežli nad devadesáti devíti spravedlivými, kteříž nepotřebují pokání.“

Jaký je význam tohoto podobenství? Bůh říká, že cena lidského života je tak velká, že celé nebe nás pozoruje. Mluvíme o Božích andělech, o oblaku svědků, kteří jsou kolem nás shromážděni dnem i nocí.¹ Někteří si myslí, že když jsme sami, máme soukromí a Bůh se na nás nedívá. Celý nebeský zástup se na nás dívá, zvláště pak na tomto konci časů, kdy se má něco zvláštního stát – Boží synové musí přinést na zemi veliké vysvobození, které všemohoucí Bůh ustanovil. Samozřejmě, že ne z naší vlastní moci, ale všemocný Bůh bude působit skrze nás, aby přivedl slávu, o níž mluvil, že jim ji dá. Takže chápeme, že nebesa nemohou být zdokonalena, dokud my nebudeme dokonalí. Různí ďáblové ubíjeli naše

---

¹ Židům 12:1 – „Protož i my, takový oblak svědků vůkol majíce, odvrhouce všeliké břímě, i snadně obkličující nás hřích, skrze trpělivost konejme běh uloženého nám boje...“

rodiny, naše přátele, všechny Boží muže, o nichž v Písmu čteme. Budete-li číst o kterémkoli z Božích mužů, Písmo nikdy neopomene zmínit slabost toho člověka nebo nějaký jeho problém. To znamená, že nějaký ďábel mu dal na frak. Bůh připravuje lid, který každého ďábla porazí, sváže a hodí do propasti. Kvůli tomu tady jsme. Proto jsme tak důležití, nyní na konci časů. Jsme Bohem určeni k tomu, abychom dokonali dílo, které Abraham, Izák a Jákob započali. Amen.

Všemohoucí Bůh nám říká, že to celé je o nás. Celé Boží nebe se raduje nad jedním hříšníkem, který činí pokání. Co to znamená? Znamená to, že pro hříšníka, kterému přinesu evangelium a který činí pokání, budu nebem požehnán. To je to bohatství, o němž mluvíme. Místo toho, abychom si na zemi hráli na církev, máme skládat poklady v nebi. Plakal jsem nad smrtí své ženy. Nikdy za celý můj život mě nic tak neranilo. A když jsem prožíval tu velikou bolest, Pán ke mně přišel a zeptal se mě: „Proč brečíš? Brečíš, protože máš hvězdu ve své koruně? Pláčeš, protože tvoje žena zvítězila a prožívá velkou radost a svobodu v nebi?“ Začal jsem se za sebe stydět. Amen. Když jsem si uvědomil, že mi Bůh musel připomenout, že mám hvězdu v koruně, že jsem ji přivedl k Ježíši a že jsem ji šedesát let vedl a věděl, že je křesťanka, a byl jsem svědkem vítězství v jejím životě – měl jsem se radovat. Samozřejmě, z lidského pohledu bylo těžké přemýšlet o radosti, přesto, když se na to podíváte z Boží strany, nemůžete vidět nic než vítězství. Chápete?

Takže celý ten příběh mluví o tom, že se podceňujeme, bereme děti na lehkou váhu, podhodnocujeme Boží děti, které nám Bůh dal, abychom je vychovávali v kázni a napomínání Pána.² Je to úžasná příležitost, jak získat nebe a získat Boží slávu v nebesích. Bůh říká, že lidská duše je větší, mocnější, cennější než cokoli, co si umíme představit, a že bychom našim duším a způsobu, jakým chodíme v Božích věcech, měli věnovat větší pozornost. Řekl, že andělé v nebi se radují – dokážete si představit, že zvítězíte nad ďáblem, kterého zatím ještě nikdo neporazil? Víte, že v pekle jsou ďáblové, kteří dosud nebyli poraženi? Amen, setkal jsem se s ďábly, kteří byli překvapeni, když jste je zasáhli Boží mocí a Boží slávou. Viděl jsem Boží slávu jako kulový blesk, který udeřil ďábla do břicha, roztrhl ho a srazil k zemi.

---

² Efezským 6:4 – „A vy otcové nepopouzejte k hněvu dítek vašich, ale vychovávejte je v cvičení a v napomínání Páně.“

Pravda je taková, že si v našem konání musíme více uvědomovat, co pro nás všemohoucí Bůh činí a kdo jsme. Amen. Bůh nás učinil královským kněžstvem, jak sám řekl, lidem zvláštním.³ Myslíte, že to Bůh říká jen tak, aby něco řekl? Královské kněžstvo? Lid zvláštní? Amen, říká, že tvoří na světě něco, co ještě nikdy nebylo. Písmo říká, že oni bez nás nemohou být učiněni dokonalými⁴, to znamená, že svatí, kteří se narodili dříve, čekají, až dokonáme dílo, a nemohou být dokončeni, dokud my nesplníme úkol, který nám Bůh dal.

Lidská duše je největší hodnota na zemi a v nebi. Nebe se raduje nad lidskou duší. Na tomto místě se mluví o duši jako o ovci. Ovce byla ztracená a pastýř ji šel hledat. Bratří, víte, že pastýř, o němž zde Bůh mluví, jste vy? Že vás učinil pastýři, každého z vás? V každém z vás je Pastýř, který půjde hledat ovci. Bůh říká, že pokud jste živí v Bohu, půjdete za těmi, kteří jsou ztraceni, a nenaleznete odpočinutí a nedovolíte, aby vás něco odvrátilo, dokud tu ztracenou ovci nenajdete a nepřivedete domů. Pro některé z nás je ztracenou ovčí naše rodina. Máme ztracené ovce ve vlastní rodině a je naší povinností podstoupit utrpení, abychom je sehnali dohromady. Je třeba zaplatit cenu! Amen. Ano, myslíte, že pastýř se natáhne na postel nebo usadí do houpacího křesla s šálkem čaje a řekne si: Však ona jednou přijde. Ne, Bible říká, že za ní šel přes hory, do tmy, do nepohodlí, šel za ní, dokud ji nenašel – tu ztracenou. A když ji našel, nebe se radovalo. Začněte se modlit za ztracené ovce. Něco vám teď řeknu. Dábel, samozřejmě, protože je ďáblem, se bude snažit, aby vám dotyčná osoba co nejvíc ublížila, a když vás zraní, budete tak zarmouceni, že se zapomenete za ni modlit. Ve chvíli, kdy budete zraněni, kdy se začnete litovat, ztrácíte schopnost se za tu ztracenou ovci modlit. Všemohoucí Bůh říká, že musíme jít za ovce. Nečekejte, že člověk, který se ztratil, k vám přijde, aby byl spasen. Vy musíte jít za ním. Jak to uděláte? Nejprve půjdete na kolena. Půjdete za ním na kolenou, a všemohoucí Bůh dokoná zbytek. Ukáže vám, kam jít, kde máte tu ztracenou ovci najít.

---

³ Exodus 19:5-6 – „Protož nyní, jestliže skutečně poslouchati budete hlasu mého, a ostříhati smlouvy mé, budete mi lid zvláštní mimo všecky lidi, ačkoli má jest všecka země. A vy budete mi království kněžské a národ svatý. Tať jsou slova, kteráž mluviti budeš synům Izraelským.“

1. Petrova 2:9 – „Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své.“

⁴ Židům 11:39-40 – „A ti všickni svědectví dosáhše skrze víru, neobdrželi zaslíbení, protože Bůh něco lepšího nám obmyslel, aby oni bez nás nepřišli k dokonalosti.“

Bůh k nám dnes mluví. Jsem si jist, že k nám mluví o ceně lidské duše a jak máme dovést duše do jednoty s Božím plánem. Dále v osmém verši se mluví o ženě, která měla deset grošů:

„Aneb žena některá mající grošů deset, ztratila-li by jeden groš, zdaliž nezažže svíce, a nemete domu, a nehledá pilně, dokudž nenalezne?“

Proč mluví o ženě? Předtím mluvil o muži, pastýři, a teď mluví o ženě. O čem to mluví? O církvi. Církev má deset stříbrných grošů, a když jeden ztratíte, Pán říká, že zapálíte svíci. Zapálení svíce nám činí velké potíže. Boží lid by měl být schopen nakoupit světlo do svých životů, ukazovat Boží světlo, měl by mít schopnost přitahovat ty, kteří jsou ztraceni a v temnotách. Jenže místo toho máme pocity, city, které jsou zraněné... Někdo proti vám zhřešil a ranil vaše city – nic víc d'ábel nepotřebuje, když ví, že stačí najít někoho, kdo vám ublíží, a vy se hned hroutíte. Někoho najde, a dostal vás. A nejen vás, ale i osobu, kterou si použil. Ale nás učinil Bůh a dal nám slávu, řekl: „Dej jim slávu, aby byli jedno.“

Jinými slovy, dva bratří spolu nemohou vyjít, někdy manžel s manželkou; nevím, jak je to možné, ale děje se to, hádají se spolu na denní bázi. Nemohou spolu vyjít. Znamená to, že nechodí s Pánem. Nezajímá mě, jak moc je to zlé. Někdo by mohl říct: „To říkáš proto, žeš to nikdy nezažil.“ Ale já znám Boha a znám jednu ženu, která přemohla svého muže, přemohla ho Boží mocí. Viděl jsem, jak ten člověk do své ženy kope. Srazil ji k zemi a kopal do ní. Do drobné, nádherné, jemné ženy. Ten hrubián se do ní pustil svou ohromnou botou. Když skončil, žena vstala, prostřela stůl a nachystala mu snídani. Muž přišel ke stolu, a když to uviděl, rozbrečel se, nemohl se ovládnout, protože ta žena si ani slůvkem nepostěžovala. Znáš tu ženu, byla to má dobrá přítelkyně, jmenuje se Sibyll. Ten chlápek byl drsňák a kruťas a ona ho přemohla takovým způsobem, že se stal křesťanem a poznal Ježíše Krista. Vítězství skrze utrpení. Amen.

Nemohu proto dát za pravdu žádné ženě, která stojí proti svému muži a nemůže s ním vydržet. Protože když se s ním nedá vydržet, může ho dostat na kolena skrze Boha, modlitbou a půstem, dokud všemohoucí Bůh nezasáhne a nesrazí ho na kolena, nehledě na to, jaký je a jak je zlý. Zažil jsem bídáky, kteří vyšli vraždit, ale nemohli to udělat, protože je všemohoucí Bůh zastavil. A já Bohu věřím, věřím Bohu... Řekl: „Dej jim

slávu, kterou jsem měl od počátku.“ Když máte tuto slávu, musíte zvítězit, jinak to nemůže dopadnout, jen se musíte naučit trpět.

A tak ta žena vzala život, světlo, které měla ve svém životě, a začala zametat podlahu. Smeták je Duch svatý, který prohledává každý kout v domě. A když uslyší cinknutí – už jste někdy zažili, jak se s někým střetl Duch svatý? ☺ Ten člověk zaječí. Duch Boží se srazil s tou mincí. Na minci je zvláštní to, že mimo vaši peněženku nemá žádnou hodnotu. Když není v peněženke, je vám k ničemu, je ztracená, přestože má na sobě znak své země, nápis, který určuje měnu, právní systém, kterému patří. Mimo svůj právní systém nemá hodnotu. Jinými slovy, svět si jí neváží. Padlý svět vás bude považovat za něco obyčejného, udělá si s vámi, co chce. Svět pro ni nemá využití, ve stavu ztracenosti nemá žádnou hodnotu – jako každá ztracená věc. Ale pak o ni zavadil smeták – cink! Groš zazvonil, žena popadla světlo, posvítla tam, a našla minci. Sebrala ji, a když ji vrátila do peněženky, mince znovu nabyla hodnoty. Ani o haléř méně, měla stejnou hodnotu jako před tím, než se ztratila. Bůh říká, že vám dá stejnou odměnu, ať začnete pracovat večer nebo ráno.⁵

Všemohoucí Bůh se nás snaží naučit, že musíme být pečlivější při práci se svou duší a dušemi těch, které nám Bůh dává do rukou. Víte, že Bůh poslal jednoho člověka, aby mě praštil? Poslal ho, aby mě praštil, protože se chtěl k tomu člověku dostat. Ten chlapík zmlátil, koho mohl, potloukal se kolem a bil lidi. Tak ho Bůh poslal za mnou. Když mě praštil, a já jsem mu to neoplatil a modlil jsem se za něj, tehdy měl Boží duch příležitost s ním jednat. To znamená, že musíte trpět. Někdo musí zaplatit. Když budete kázat evangelium, budete ho kázat svým životem. Když budete zjevovat Ježíše, budete ho zjevovat tak, že budete hořet. Jinými slovy, jste-li světlem, jste knot, ta část, kterou oheň stravuje. Když hoříte, vydáváte světlo, které osvětluje okolí.

Všemohoucí Bůh říká, že se nebe raduje. Nebe se raduje. A tak ta žena svolá přítelkyně a sousedy, ty, kteří již odešli: „Podívej, je tohle ten duch, co tě zbil? A tys ho nikdy nepřemohl a zemřel jsi? Tohle je ten duch, který tě bil, a ty jsi zemřel a nikdy jsi ho neporazil. Ale teď jsi v nebi, haleluja! A oni ho dostali!“ Amen. To je „halejuja“, které zaznívá z nebe, když to nandáte duchu, který ubíjel mnoho lidí. Měl jsem radost, když jsem viděl, jak se tyto věci dějí.

---

⁵ Matouš 20:1-16

Ano, vzpomínám si, jak jsem jednou měl vizi poté, co mě Bůh vedl do sedmidenního pústu. Během něj jsem viděl d'ábla, jak na mě posílá ducha, aby mě svázal, aby omotal můj život. Ten duch na mně pracoval, protože jsem si zahrával se všemi těmi maličkostmi – rádiem, televizí, kolem... Hodiny a hodiny jsem trávil jízdou na kole. Říkali jsme mu Šelma. Mělo na sobě číslo 666, tak jsem tomu svému kolu říkal Šelma. Bylo z lehkého kovu, dalo se zvednout jedním prstem, ale bylo to rychlé kolo s přehazovačkou. Jezdil jsem na něm po celém ostrově, pořád jsem jezdil na kole. Bůh mi řekl, že to je jedna z věcí, skrze něž mě d'ábel drží při zemi. Když byl ten d'ábel napomenut, kolo mu vyskočilo přímo z hrudi. Tak jsem ho napomenul znovu, a vyskočilo rádio a všechny ty ostatní hračky, se kterými jsem si hrál. Amen. Satan řekl: „Pošlu mu kníže...“ Kníže přišlo a dostalo tvrdou lekci, překvapeně zacouvalo a zaječelo. Amen.

Mluvím pravdu, realitu, že vám Bůh dal slávu. Když ji použijete, není to jen proto, aby vás učinila jedno s vaším bratrem a sestrou, ale aby vás učinila jedno s těmi, kteří potřebují vysvobození z hříchu. Amen. Žena vzala světlo a našla svůj groš. Když tu ztracenou minci našla, radovala se a nebe se radovalo s ní. Sousedí a přátelé, to mluví o těch, kteří nás předešli, se radovali s ní. Haleluja.

„Takt' pravím vám, že jest radost před anděly Božími nad jedním hříšníkem pokání činícím. Řekl také Ježíš: Člověk jeden měl dva syny.“

Chtěl bych, abyste si uvědomili jednu věc: někteří hříšníci jsou jako ovce, sejdou z cesty a jdou a jdou. Jdou v nevědomosti, nevinní hříšníci. Slyšeli jste o nich někdy? Nevinní hříšníci, jdou a jdou, jdou do záhuby a nikdy se nevrátí. Ovce nikdy sama nenajde cestu zpátky, to vy musíte ovci najít a dovést ji zpět. Jsou lidé, kteří sami nikdy nenajdou cestu zpět k Bohu, jedině když se za nimi vydáte. Amen.

Bůh mi dal tři syny, a já vím, že mi dal slib, že budou chodit s Pánem. Nehledě na to, co dělají, nepropadám zoufalství, protože musejí přijít. Musejí přijít, to je můj díl a d'ábel mi to nevezme, Bůh mi to slíbil. Chápete, co myslím, je to předem daná věc. Po cestě mohou schytat pěkný výprask, ale v podstatě nemají na výběr, nezmění Boží zaslíbení.

Takže ztracený syn, ztracená ovce, která schází z cesty. Všimněte si svých sousedů, všimněte si lidí. Jsou tací, kteří nejsou sami schopni přijít k Bohu, prostě pořád půjdou pryč, budou bloudit. Amen. Jsou to ovce, jsou jako ovce. Tento druh lidí potřebuje pastýře, který by za nimi šel.

Rozumíte mi? Pak jsou tu lidé typu mince – mrtví, ztracení, bez naděje. Hodnotní, ale bez užitku. Takoví potřebují ženu se smetákem a světlem. Žena je církev mající Ducha svatého, která žije dobrý život. Je třeba ženy se světlem a smetákem. Amen. A teď se dostáváme k synovi. To je úplně něco jiného. Amen. Na toho musíte prostě jenom čekat. Pokud je synem, uslyší Boží hlas.

„Řekl také Ježíš: Člověk jeden měl dva syny. Z nichž mladší řekl otci: Otče, dej mi díl statku, kterýž mně náleží. I rozdělil jim statek. A po nemnohých dnech, shromáždil sobě všechno mladší syn, odšel do daleké krajiny, a tam rozmrhal statek svůj, živ jsa prostopášně.“

S nevěstkami, ztracen, úplně mimo. Syn má právo nabrat, kolik démonů chce. Ale je tu jedna věc – démon si jej nemůže vzít. Může si nabrat, kolik démonů chce, ale démoni se ho nemohou zmocnit. Boží dítě, které je znovuzrozené, spasené, si může nabrat, kolik démonů chce, ale démoni nemají tu výsadu, aby ho mohli posednout, protože všemohoucí Bůh přikrývá jeho duši. Zde slyšíme, co se s tímto synem děje:

„A když všechno utratil, stal se hlad veliký v krajině té, a on počal nouzi trpěti. I všed, přidržel se jednoho měščenína krajiny té; a on jej poslal do vsi své, aby pásł vepře. I žádal nasytiti břicho své mlátem, kteréž svině jedly, a žádný nedával jemu.“

Dostal se úplně na dno, žil mezi prasaty. Nevím, jestli chápete, že se zde nemluví o přirozených vepřích. Hovoří se zde o prasečím duchu. Duch vepře se válí ve špinavé vodě a sežere, na co přijde. Je to nízká přirozenost, přízemní povaha. Takový démon se zmocnil toho mladíka a začal ho vodit na všechna ta místa, ale tu se jeho otec posadil a začal se modlit. Bible říká, že ho vyhlížel. Amen? To znamená, že se tam modlil. Amen. Právě teď se za některé lidi modlím, a oni musejí přijít, protože patří Bohu, nepatří ďáblu. Lukáš 15:18- 20:

„Vstana, půjdu k otci svému, a dím jemu: Otče, zhřešil jsem proti nebi a před tebou, a již více nejsem hoden slouti syn tvůj. Ale učiň mne jako jednoho z čeledínů svých. I vstav, šel k otci svému. A když ještě opodál byl, uzřel jej otec jeho, a milosrdenstvím hnut jsa, přiběh, padl na šíji jeho, a políbil ho.“

Ten bídný ubožák je celý pokrytý špínou a prachem, přichází z prasečího chlívku. Otec k němu běží, nevidí tu špínu, popadne ho – je tak rád, že se jeho syn, který byl ztracený, k němu vrátil. Můžete porozumět, bratří, že víra je podstatou věcí, kterých se nadějeme, a je důkazem

věcí, které nevidíme.⁶ Proto skrze víru musíme doufat, že lidé budou spaseni a vysvobozeni. Každé malé dítě, které držíte v rukou, vám Bůh dal, abyste mohli získat hvězdy do své koruny, když je budete vychovávat v napomínání Pána. Bůh k nám dnes mluví a říká, že máme větší cenu, než si myslíme. Co můžeme nabídnout výměnou za lidskou duši? Co bychom mohli nabídnout za svou duši? Nic. Nic na zemi ani na nebi, nic v pekle ani kdekoliv, nic, co by satan mohl nabídnout, nestačí, aby vyvážilo hodnotu jediné duše. Ani celý svět, kdyby mohl být prodán, by nestačil na koupi jedné lidské duše.

A tak nás všemohoucí Bůh dnes večer přivádí na cestu, která je velmi odlišná od toho, jak jsme dosud uvažovali. Jinými slovy, musíte se rozhodnout, že budete trpět. Pokud chcete v tomto čase činit Boží vůli, pokud chcete získávat duše, musíte být připraveni trpět. Buďte mezi těmi, kteří trpí a jsou zraňováni, drceni lidmi. A to z jediného důvodu a s jediným cílem – aby byli spaseni. Každý muž či žena, kteří se proti vám pozvednou, jsou pro vás cílem pro spasení. Když se proti vám někdo postaví, získejte ho, je váš. Proč? Protože Bůh mu nedovolí, aby proti vám povstal, kdybyste neměli moc ho přemoci. Pán Ježíš říká, že nám dává moc nad mocí nepřítele a nic nás nemůže žádným způsobem zranit. To znamená, že když vidím, jak po mně jde démon a je velký jako Goliáš z Gatu, musím vědět, že z druhé strany Bůh posílá jiného, aby ho vyřídil. Amen. Nevyhraje! Nemůže vyhrát.

„Aj, dávámť vám moc šlapati na hady a na štíry i na všelikou moc nepřítele, a nic vám neuškodí.“ (Luk 10:19)

To znamená, že nás všemohoucí Bůh učinil tak, abychom měli slávu, kterou On měl od počátku. Kdybyste věděli, že tu slávu máte – je to jako síla ohně, máte ohnivou sílu, která odpraví každého ďábla, každého knížete ďáblů. Nemáte oheň, který by ho vyřídil? Bůh vám říká: „Použijte svou moc! Nedovolte ďáblům, aby měli navrch. Použijte svou moc, sestřelte je.“ Protože ve chvíli, kdy promluvíte svými ústy slovo: „Ve jménu Ježíše tě svazuji, satane! Nečistý duchu, svazuji tě ve jménu Ježíše!“ Boží anděl ho popadne, jinými slovy, řeknete slovo, a celý nebeský zástup čeká, aby vyplnil, co říkáte. Věříme tomu vůbec? Ježíš řekl Petrovi: „Dávám ti klíče nebeského království.“ – Co jsou ty klíče? Řekl: „Cokoli svážeš na zemi, bude svázáno v nebi, a cokoli rozvážeš na zemi, bude rozvázáno v nebi.“ To znamená, že můžete promluvit slovo:

---

⁶ Židům 11:1 – „Víra pak jest nadějných věcí podstata, a důvod neviditelných.“

„Svazuji tě ve jménu Ježíše Krista,“ a nebe okamžitě přiskočí a sváže ho. Když řeknete: „Uvolňuji tě ve jménu Ježíše,“ nebe ho okamžitě uvolní. Pro slávu, kterou měl Kristus před založením světa a kterou nám, lidem, dal, máme moc činit v tomto čase Boží vůli. Jaká je Boží vůle? Boží vůle je, aby měl společenství lidí, kteří zvítězí nad každým d'áblem světa a vezmou d'áblovi království. Amen. Řekl, že se s ním setkáme v povětrí.⁷ Vezmeme d'áblovi království, svrheme je do propasti, protože teď je ten čas, teď je sedmé tisíciletí a všichni d'ábové musejí být svrženi do propasti na tisíc let. Rozumíte tomu? Proto zde jsme, proto nám Bůh říká, že se nedoceňujeme. Nedoceňujeme dar Ducha, kterého nám Bůh dal.

Bůh vám dal pastýřského ducha. Řeknete si: Ale já jsem žena, a žena nemůže být pastýřem... Tak jsi pastýřka – řeknu ti proč. Protože když dojde na malé děti, ony mají stejně velkou duši jako velcí lidé. Když tu malou duši spasíte, zachránili jste celý její život. Amen. Všemohoucí Bůh vám říká, že i vy máte díl v pastýřské službě. Ženy se starají o maličké, je v nich něco, co muži nemají. Trpělivost starat se nejen o maličké, ale o nemocné, o ženy i o muže. Bůh říká, že máme vzít své smetáky a světla a musíme pátrat po ztracených mincích. Musíme vzít pastýřské hole a vydat se za ztracenými ovce. A, halelujah, čeká nás vítězství. Bůh nám dnes říká: „Jděte ve jménu Ježíše a naplňte Boží vůli ve svých životech tak, že budete činit, co od vás Bůh chce.“ Cena duše nemůže být vyjádřena zlatem a stříbrem, je větší, než si kdo umí představit. Co byste dali za jednu duši?

Bůh vám požehnej. Bůh vám žehnej ve jménu Ježíše. Děkujeme Bohu za tuto příležitost.

---

⁷ Zjevení 12:9-11 – „I svržen jest drak ten veliký, had starý, jenž slove d'ábel a satanáš, kterýž svodí všecken okršlek světa; svržen jest, pravím, na zem, i andělé jeho s ním svrženi jsou. A uslyšel jsem hlas veliký, řkoucí na nebi: Nyní stalo se spasení, a moc, i království Boha našeho, a moc Krista jeho; nebo svržen jest žalobník bratří našich, kterýž žaloval na ně před obličejem Boha našeho dnem i nocí. Ale oni zvítězili nad ním skrze krev Beránka, a skrze slovo svědectví svého, a nemilovali duší svých až do smrti.“